

Čtyři

A tohle nám řekl. Madeleine Joyceové bylo třináct, když se poznala s Josephem Brookem. Bydlela v domě, který měl vepředu sloupky a postranní křídla a sochy na trávníku. Její máma i táta byli právníci, a tak v tom velkém domě trávila spoustu času sama, pokud zrovna nebyla v soukromé škole. Občas měla vychovatelku, která bydlela v severním domku pro hosty, občas ne.

Vychovatelka tam zrovna byla onoho horkého letního dopoledne, kdy instalatér přišel vyměnit sprchové hlavice a kohoutky v koupelnách v horním patře. Ve všech pěti koupelnách v horním patře.

A vzal si s sebou syna, aby mu podával náradí.

Jmenoval se Joseph a bylo mu taky třináct.

O dva dny později Joseph zaklepal u Madeleine na dveře. Šel pěšky sedm mil, aby se tam dostal. Strávili spolu celý den. Podívali se na pár filmů. Ona mu ukázala, jak se hraje tenis na kurtu. Procházeli se po cestičkách na pozemku vzadu za domem. A těsně předtím, než odešel, skočil celý oblečený do bazénu. Alespoň mu celou cestu domů nebude horko, řekl. A ona se smála.

To léto tam Joseph chodil každý den – kromě víkendů, kdy byli doma Madeleinini rodiče. Dívali se na filmy, hráli tenis, chodili na dlouhé procházky a plavali v bazénu. Ona se smála a občas se smál i on. Nikdy se ho nezeptala, proč jeho tvář vypadá tak dobitá. A on jí neřekl, co všechno mu otec dělá, protože už nechodí s ním a nenosí mu náradí.

Ten podzim odešla do školy v Andoveru.

Josepha to skoro zabilo.

Každé odpoledne chodil do školní knihovny na počítač a psal jí. Stálo to za prd, ale bylo to lepší než nic.

O trochu lepší než nic.

Vrátila se domů na Den díkůvzdání a Joseph šel pěšky sedm mil, aby ji jeden ledový bouřlivý pátek po svátcích viděl.

Dveře mu otevřela vychovatelka.

„Nejsi ty ten instalatérův kluk?“ zeptala se.